



Ahmet Feyzi Kul (1898-1972)

BEDİÜZZAMAN'IN ÜÇ FEYZİ'SİNDEN BİRİ. Hiç sarsılmayan meta-neti ve ateşli müdafaaları sebebiyle Bediüzzaman tarafından "Nur'un avukatı" olarak anılan Nur kahramanı.

Uluborlu'da doğdu. Birinci Dünya Savaşında elinden yaralandı. Risale-i Nur'u 1930 yılında tanıdı. Afyon hapsinde Üstad ile beraber yattı. Bediüzzaman ile Risale-i Nur'u anlatan "Mâidetü'l-Kur'ân" adlı eseri, Afyon duruşmalarında sık sık söz konusu edildi. Güçlü kalemi ve fevkalâde hitabetiyle, mahkemede uzun bir müdafaa yaparak Üstadını savundu. Diğer talebelere altışar ay ceza verilirken, Ahmet Feyzi on altı aya mahkûm edildi.

Hayatının büyük bölümünü Aydın'ın Ortaklar bucağına bağlı Çamlık köyünde geçirdi. Antalya'da vefat etti. Kabri Çamlık köyündedir.

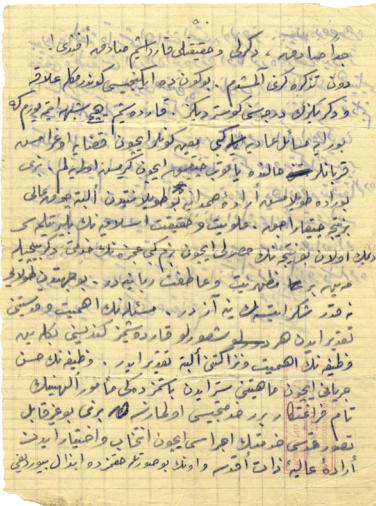
Müdafaasından

Biz Bediüzzaman'ı zamanımızın en yüksek din âlimi biliyoruz. Din hakikatlerini asla dalkavukluk yapmadan beyan ve ifade eden bir hakikat adamı biliyoruz. Mücahid adını vermeliğimiz, memleketimizi tehdit eden ahlâksızlık ve imansızlık cereyanlarına karşı Kur'ân'ın sarsılmaz hakikatlerine dayanarak giriştiği müdafaa ve hizmet-i diniyesinden dolayıdır. Din ve vicdan hürriyetinin hükümlerinde olduğu bir memlekette vicdanî kanaatlerimizden mes'ul olamayız. Bundan dolayı da kimseye hesap vermeye mecbur değiliz.

Bizler Allah'a ve Resulüne ve Kur'ân'a inanmışız. Şimdi bu iman ve Peygamberin sıdkına olan bu itikadın neticesi olarak kendimizi helâk-ı ebediden kurtarmak için çalışmalı mı? Etrafımızda olup bitenleri görmeyelim mi? . . . Biz Risale-i Nur'u seviyoruz. Ve onu hakiki ve riyâsız bir din kitabı ve Kur'ân tefsiri biliyoruz. Kıymet ölçüleri ve hükümleri vicdanî bir takdir meselesidir. Buna kimse müdahale edemez. . . . Fânî zevâhirin âlâyışine ednâ bir meyil ve iltifat göstermeyen ve en küçük bir menfaat ve lezzete tenezzül etmeyen; levs-i fâninin ayağına dolaşan bütün yaltaklanmalarına asla kıymet vermeyen; kimseden bir şey beklemeyen ve dilenmeyen ve kendisine arzedilenleri kabul etmeyen; iffet ve ismetin en âlî örnekleri-

ni yaşatarak sabûrâne, mütehammilâne, her nevi mahrumiyetlere göğüs germek sûretiyle kendini hakikate ve envâr-ı Kur'âniyeye ve maarif-i Muhammediyenin (a.s.m.) izharına vakfeden; ve memleket ve milletin ızdırabatı karşısında pür-rahm ü şefkat ağlayan; kendine yapılan bunca ihanetlere rağmen etrafındakilerin saadetleri için hizmetinden asla vazgeçmeyen; ihtiyarlığına ve bîkesliğine bakmıyarak insanları gayyâ-yı cehil ve girdâb-ı inkârdan kurtarmaya, hasbî ve İlâhî bir cehd ile çalışan ve savaştan fazilet ve nur âbidesini Üstad addetmekliğimizi çok mu görüyorsunuz? Kendisinin bu arz edilen keramet-i ilmiyesiyle beraber, sırf ahlâk ölçülerinin kaybolduğu böyle bir devirde gösterdiği bu misilsiz feragat ve istiğna ve şaheser-i ismet ve istikamet dolayısıyla yine bir enmûzec-i kemâl ve mihrab-ı fazilet olarak tanınmaya ve iktida edilmeye şâyândır.

Evet, bizim menfî bir cephemiz, ahlâksızlığa ve imansızlığa müteveccih bir takbih tarafımız var. Bu sırf imandan ve Kur'ân'ın bu mevzular üzerindeki şiddet-i beyan ve azamet-i tevbihine bizzarure iştirakimizden ileri geliyor. Eğer bu esbab-ı mucibe, samimiyetin ve ihlâsın, hakikat ve safvetin bu tarz-ı beyanı size kanaat vermediyse, bize ne şekil isterseniz ceza veriniz. Lâkin unutmayınız ki, bugün altı yüz milyon insanın mensubiyetini taşıdığı Hazret-i İsa (a.s.) zamanının idarecileri tarafından sırf insanlığın saadeti için kalbi çarptığı ve emanet-i tebliği hâmil bulunduğu sebeplerle âdi bir hırsız gibi idama mahkûm edilmişti. Biz hür söyledüğümüzden dolayı mâruz kalacağımız bu mahkûmiyeti iftiharla karşılayacağız. Ve sadece "Hasbünallahü ve ni'me'l-vekil" nidasıyla dergâh-ı Kâdiyü'l-Hâcâta el açacağız.



Ahmet Fevzi'den Sadık Beye hapisane günlerinde yazılmış bir mektuptan:

Kardeşim, hiç şüphe etmiyorum ki, buraya mesail-i âdiye gibi muayyen günler için kazaya uğramış kurbanlar halinde yatıp çıkmak için girmiş olmayalım. Bizi burada toplamış irade-i Samedaniye bu toplantıdan elbette çok âli bir netice çıkaracak. Ulviyet ve hakikat-i İslâmiyenin belirtilmesi demek olan bu neticenin husulü için bizim gibi acezenin hizmeti, değer biçilemeyen bir mazhariyet ve âtîfet-i Rabbaniyedir.